

SLOHOVÉ
CVIČENÍ
NA
DEVIACÉ
KNIHA PÁTÁ

Stanislav Filip

SLOHOVÉ CVIČENÍ NA DEVIACE

KNIHA PÁTÁ BALANCOVÁNÍ NA VETCHÉ PRÁDELNÍ ŠŇŮŘE

**© STANISLAV FILIP
1981**

Vydání první 2025

© Stanislav Filip, 2025

Obálka © Stanislav Filip

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-287-9 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-288-6 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-289-3 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Obsah

Jakub odchází ze Sigmy Lutín	4
Jakubův první výjezd	14
Jakub při své první cestě přišel málem o život.....	17
Nejdražší chleba je na Slovensku	19
Jakub je poslán pro víno do sklípku ke starému Toráčovi	23
Místní poskytovatelky rozkoše	33
Orgie na ubytovně	54
Paní Irena	66
Tolik štěstí najednou	78
Rozčarování	92
Jakubova nováčkovská snaha zařadit se do kolektivu	94
Jakub je přidělený k Emanovi na zaškolení.....	97
Nečekaná událost	105
Pokus o splácení dluhu	108
Jakub má za úkol uklidit v příručním skladu	114
Nenadálá návštěva paní Ireny	117
Týden nuceného soužití Jakuba s Jiřinou	123
Jiřinu napadlo udělat si výlet do Boskovic	130
Komplikace se soukromím	135
Poklad	140
Starý Onderka přišel domů	145
Konflikt nabírá na síle	154
Osudové zjištění skutečnosti	158
Zachránit si vlastní kůži	160
Nápad za všechny prachy	163
Co s ním?.....	167
To prostě nevymyslíš.....	171
Zahlazujeme stopy na místě činu	176
Cesta k proluce.....	179
Chystá se léčka	187
Alkohol odbourává soudnost i zábrany	189
Jsou situace, kdy se člověk nedokáže ovládat.....	204
A je to tady.....	211
Chvilé úlevy	232
Jakub musí zpátky na pracoviště.....	234
V tomto státě se krást docela vyplácí.....	239
Jiřina není doma.....	241
Na návštěvu v nemocnici se musí člověk dobře vyspat	245

Jakub odchází ze Sigmy Lutín

To pondělní ráno jsem nemohl ani dospat, protože jsem musel přemýšlet nad tím, co jsem večer předtím Jiřině slíbil. Jak mě to jenom mohlo napadnout přistoupit na takovou věc? Už jsem se viděl někde vedle toho bručouna Rudolfa, jak se teteším v nějakých nebetyčných výškách na namrzlé konstrukci v plískanici a hned jsem věděl, že to nepůjde. Jak jsou naše dvě profese od sebe vzdálené, jak šíleně rozdílné jsou třeba jenom pracovní podmínky, kdy se tam někde venku budu klepat zimou a vzpomínat na útulnou a teploučkou modelárnu, kdy rád zapomenu na různé tamější nesrovnalosti, bez kterých se přirozeně žádný velký kolektiv neobejde a z pohledu montérského jelimánka se mi pak určitě budou jevit jako ty nejbanálnější malichernosti. Kam mě to Jiřina dotlačila tou svojí paličatostí! Vlastně - kam jsem se to nechal dotlačit? A nejhorší na tom je, že na to naléhání nemusela ani vynakládat moc energie. Jsi slaboch, Jakube. Snadno a rychle tě dostala jednoduchou ženskou taktikou tam, kde tě chtěla mít. Skáčeš kolem ní, postaráš se o malého, uklidiš i uvaříš, prostě uděláš všechno, o co si řekne, a to jenom za chvilkovou rozkoš, kterou ti sporadicky poskytne a která se tím pádem stala pro tebe jakousi vrcholnou odměnou, nebo prémie za poslušnost a dobré chování.

Čím víc se blížilo ráno, tím jsem byl nervóznější, protože jsem se ještě stále nemohl rozhodnout pro nějaké rozumnější řešení, než jaké mi bylo nabídnuto manželem Jiřininy kamarádky. Byla to pro mě úplně nová situace; vždycky jsem byl přesvědčený o tom, že když si člověk nějaké zaměstnání vybere, tak by ho měl vykonávat celý život, protože jedině tak v něm dosáhne časem rutiny a mistrovství, které je nezbytné k tomu, aby odevzdával společnosti bezchybné výrobky, za které pak získá i vyšší ohodnocení - a teď jsem měl opustit výrobu modelů, kterou jsem se vyučil, která mě baví a u které sám cítím, že postupně onu rutinu získávám. Věděl jsem ale, že ten radikální řez udělat musím, protože jinak bych u Jiřiny neobstál. Postupně jsem se sice pokoušel vžít do různých situací, které tato práce obnáší, ale stejně to nebylo nic platné. Svařovat by mě snad naučili, s tím bych si nějak poradil, natírat ocelové

nosníky bych patrně taky svedl, ale jakmile jsem si je představil někde kolem deseti metrů (a možná ještě výš) nad zemí, tak se mi už teď z toho dělalo nevolno.

Na výšky jsem zkrátka nebyl (na rozdíl od mé sestry Květy, která vstoupila do první ženské paradesantní brigády a měla za sebou několik stovek seskoků padákem); vzpomínám si ještě ze školy, jak jsem v hodině tělocviku zažil děsně trapné chvíle. To jsme měli skákat z plošiny, která se pokaždé upevnila na žebřík; byla to taková průprava na Civilní obranu, abychom prý v reálu nebyli překvapeni, když se nám něco takového naskytne a my bychom třeba sestupovali někde půl druhého metru nad zemí a rozmýšleli se, jestli skočit a zachránit si život, když za našimi zády zuří ohnivý živel, jak nám bylo prezentováno. Když došla řada na mne, tak jsem na tu plošinu ještě docela srdnatě vylezl, jenomže jsem si pak uvědomil, že vlastně naše tělocvikářka je nejvyšší z učitelského sboru, a že se v tom případě moje chodidla nachází zhruba ve výšce jejích ramen. Rychle jsem si propočítal, že mám pod sebou metr a sedmdesát centimetrů - a to už jsem věděl, že neskočím za nic na světě.

Proč to říkám; totiž shodou okolností jsem byl týden před touto událostí s kamarádem Vaškem v lomu na Kosíři a jeho napadlo, abychom si jenom tak z legrace skočili do suti pod břehem, že si tím dokážeme jakousi nebojácnost. Nikdy jsem na takové legrácky nebyl, ale zase jsem před ním nechtěl vypadat jako trouba, takže jsem do toho šel taky, jenomže jsem si neodhadl ten náš rozdíl. Vašek byl tehdy takříkajíc muší váha, ale mých dobrých šedesát kilo udělalo svoje. Po dopadu jsem sice doklouzal po té suti až dolů, ovšem jakmile jsem pak šlápl na tvrdý podklad, ucítil jsem najednou pichlavou bolest v obou kotnících. Myslel jsem dokonce, že mám něco zlomeného, ale když jsem dokázal i přes tu bolest dojít domů, tak jsem o tom před rodiči raději pomlčel, abych jim nemusel nic vysvětlovat. No a teď ta tělocvikářka stála pode mnou a hecovala mě před všemi spolužáky, abych skočil a znovu zakusil stejnou bolest, jako před týdnem. Když viděla, že u mě sama neuspěje, a že všechno to přemlouvání a zesměšňování je marné, tak do toho ještě zapojila i celou třídu. Všichni skandovali Jakube,

skoč a mě nezbyvalo nic jiného, než je poslechnout, protože hned potom měla následovat půlhodinka vybíjené a já jsem je tou svojí nerozhodností jenom zdržoval; hlavně kluci by byli naštvaní, protože při těch tahanicích o míč si mohli na holky beztrestně máknout.

Po dopadu na žíněnku jsem se už kvůli té ukrutné bolesti ani nemohl zvednout a od učitelky jsem si musel vyslechnout několik urážek, jaký jsem nekňuba, simulant a tak. Pak mě přece jenom nechala odnést spolužáky do třídy v domnění, že mě to do konce vyučování přejde, ale bolest neustupovala a tak češtinářka, která nás měla příští hodinu, přivolala sanitku s doktorem. Ten se na to jenom podíval a prohlásil, že je třeba okamžitě vyškrtnout z učiva takové cviky, které vedou k deformování dětského skeletu, protože je ještě ve vývoji a stanovil mi diagnózu jako oboustranný výron. Samozřejmě, že u toho byl taky ředitel, který hned pro jistotu vypeskoval před doktorem tělocvikářku, aby v tom náhodou nelítal, ona tam stála jako zmoklá slepice a pípala jenom ano, soudruhu řediteli a ne, soudruhu řediteli a když se náhodou na mě podívala, tak jsem očima neuhnul a myslel jsem si, vidíš ty Náno, mně jsi vyčítala, že jsem simulant a teď to máš.

Doktor jim řekl, že musím mít bandáže a nesmím takové dva měsíce chodit, načež ředitel začal uvažovat, jak bych se mohl dopravovat do školy, protože bych zameškal učivo a to že by bylo vůči mně nefér, když se mi ten úraz stal na půdě školy. Doktor mi nabídl ze své ordinace pojízdné křesílko s tím, že by mě spolužáci pokaždé přivezli až do třídy a pak zase domů, což jsem pochopitelně přijal s radostí, neboť jsem v tom viděl zpestření jak pro mě, tak pro kamarády ze třídy, kteří si dokonce rozepsali pořadník na to, který den mě kdo bude vozit; nejenom že jsme u toho zažili spoustu legrace, ale mohli jsme si dovolit přijít do školy i o něco později a o to se klukům hlavně jednalo.

To jenom bylo takové odbočení, ale tato událost ve mně tenkrát vzbudila takové trauma, že jsem si z toho přinesl do budoucna obavy z výšek; vlastně, co říkám, to nebyly jenom obavy, to už byl skutečný strach. A teď se ke mně osud zachoval natolik nevlídně, že mě moji nejbližší nutí jít na nějaké

montáže, kde tento strach budu mít permanentně?!

Ráno vůbec nebylo moudřejší večera, jak se neustále traduje. Jednak jsem měl špatný pocit z toho, že nedělám dobře, když si nechávám diktovat ženou, abych změnil zaměstnání a šel vydělávat někam, kde to neznám a kam se mi vůbec nechce a jednak jsem věděl, že na osobním oddělení narazím na Janu Koutnou, která se mě bude sáhodlouze vyptávat proč chci odejít a bude mě nutit, abych zůstal, i když to nemám po finanční stránce nijak slavné. Už ji vidím, jak speciálně kvůli mně probere všechny osobní listy z modelárny a poukáže na to, že mi stačí pouhé čtyři roky, aby Malíček s Trnkalou odešli do důchodu a tím pádem mám naději na vyšší třídu i já. Buď musíš jít do důchodu, nebo musíš rovnou umřít a teprve pak nastane pro někoho jiného ona šťastná chvíle, že mu dovolí nastoupit na jeho místo. Škatule, škatule, hejbejte se!

Jana Koutná byla opravdu na svém pracovišti, i když by mi bylo v dané chvíli milejší, kdyby se třeba hodila marod, nebo kdyby čerpala nějaké náhradní volno. Když mě uviděla ve dveřích, tak se na mě dokonce usmála, jenomže to ještě netušila, s jakou zprávou k ní přicházím. Když jsem ji požádal o formulář, abych mohl napsat výpověď, zasmušila se, jak jsem ostatně předpokládal, ale to lejtro mi přece jenom podala - a to dokonce i s plnicím perem, které vážně psalo. Počkala takticky, až si ve všech kolonkách vyplním, co potřebuji a pak se jenom tak okrajově zeptala:

„A kam že to chceš vůbec jít, Jakoubku?“

„Do Uničovských strojírén,“- odpověděl jsem jenom tak na půl úst. Dost mě tím oslovením překvapila, protože ještě nikdy předtím mi Jakoubku neřekla.

„A jako co?“- vyzvídala dál. „Taky na modelárnu?“

„To bych si asi nepolepšil,“- zdráhal jsem se prozradit, za co vlastně to svoje dosavadní voňavé, čisté a teplé místo chci vyměnit. „Na modelárnách je to pravděpodobně všude stejné, nebo ne?“ Sotva jsem to vyslovil, hned mě přitom taky napadlo, že by třeba mohly ty strojírny potřebovat i hotového modeláře - a co když k tomu mají i nějaký volný byt?

„Uničov byty nemá,“- Koutná vytušila, na co se jí chci zeptat, a tím mi nekompromisně sfoukla i to mrňavé světýlko, které jsem si právě v sobě rozdmýchával. Mohl jsem jí ale sto procentně věřit, protože se osobní oddělení ve fabrikách mezi sebou navzájem dost dobře informují, to je všeobecně známo. „Leda...“- podívala se na mě zpytavým pohledem, jako by se chtěla přesvědčit, jestli to se mnou nesečne, až mi poví, co jí právě napadlo.

„Leda?“- nemohl jsem se dočkat konce té pauzy, kterou schválně protahovala, aby mě ještě víc napnula. Určitě mi tím chtěla něco naznačit, a tak se mi zase začala překotně vracet ta moje představa jakéhosi slušnějšího výdělků; pochopitelně, že bych něco takového bral všemi deseti, jenomže za poněkud jiných podmínek, než jaké mi nabízel Rudolf.

„Leda že by sis počkal takové čtyři roky,“- odpověděla a zároveň sáhla pro jeden ze šanonů, které měla seřazeny u kraje stolu. Ani si nevšimla, jak obrovsky mě tím zklamala - a začala v něm listovat tak dlouho, až našla to, co potřebovala. „Tady, vidíš?“- ukázala prstem na jednu kolonku. „Dorda Jiří, ze slévárny, jestli ho neznáš? Taky tady měl žádost, ale právě se odstěhoval na Ostravsko, takže se jedno místo uvolnilo. Dala bych tě místo něho, kdybys...“

„Až za čtyři roky?“- viděl jsem najednou před sebou tu obrovskou řadu dní, které budu ještě muset strávit ve společné domácnosti s rodiči, než se mi podaří získat tento podnikový byt, který bude pro mě znamenat konec všech dosavadních útrap. „To je čtrnáct set šedesát dní a to je pro mě děsně dlouho. A kdoví, jestli se ty plánované byty budou vůbec stavět, když teď tady jsou ti Sověti?“- napadlo mě, že se ta ohlašovaná výstavba nemusí ani uskutečnit.

„Doba je sice nejistá, ale tohle je tutovka,“- vzala ohled na moji námitku. „Tak bereš? Mám tě tam napsat?“- zpracovávala mě psychologicky tím, že se hrotem pera málem dotýkala papíru, aby škrtla nějakého Dordu a přepsala ho na Kryštofa.

„Reklas...te, že to něco obnáší...?“- narážel jsem na to její podmiňovací slovíčko z předcházející části našeho rozhovoru.

„Klidně mi můžeš tykat,“- chytila se hned mého malého nechtěného zadrhnutí. „Přece víš, že se jmenuju Jana, ne?“

„Mhm,“- přikývl jsem. „Řekla jsi, že bys mě mohla dát do pořádníku, ale opravdu by to byla tutovka? Myslím, jestli v tom není nějaký zádrhel?“- hlavou mi probíhalo spousty maličkostí, které by ještě mohly tuto slibně se vyvíjející transakci zhatit. Jenom nic nepodepisuj, dokud si to řádně nepřečteš, Jakube! Třeba právě spoléhá na to, jak je atraktivní a tyká si s tebou jenom proto, abys měl myšlenky úplně někde jinde, než bys měl mít, chápeš to?

„Nedá se říct, že by to byl přímo až nějak velký zádrhel, ale přece jenom to není pro každého. Jenomže tys chtěl jít pryč z Lutína hlavně kvůli penězům, jak jsem vyrozuměla, tak by ti vlastně mohlo být docela jedno, jakou práci děláš, ne? Při téhle bys ale jenom vyzískal,“- naznačila, že má jako správná úřednice z osobního v záloze i nějaké další řešení. Měla svoji zaběhnutou přesvědčovací metodu a tu teď chtěla uplatnit i na mně; proto se také rozhodla, že bude ještě nějakou chvíli chodit kolem horké kaše. „A taky bych se při tom rozdělování mohla zmínit, jak jsi před časem pomohl fabrice, když jsi šel do dolů. Tady se mezitím vystřídalové vedení, tak už to nikoho nezajímá, jenomže já si na to moc dobře pamatuju,“- dala mi najevo, že v ní právě nacházím nečekaného sympatizanta. „No a teď to hlavní. S těmi byty se počítá hlavně pro externí montáže, takže...?“- hodila po mě starostlivý pohled, aby mě měla pod kontrolou, kdybych jí chtěl náhodou v té její kanceláři zkolabovat.

„Cože? Montáže?“- vyslovil jsem to slovíčko nábožně i překvapeně zároveň. „Tady existují taky nějakí montéři?“

„A kolik! Já myslela, že o tom víš?“- její monitorující pohled se rázem změnil na pobavenou grimasu. „To jsi vážně nevěděl?“- znovu se ujišťovala, jestli ji nebalamutím. „Bez montáží by přece čerpadla ležela na skladě a zákazníci požadují jenom kompletní servis,“- vysvětlovala mi podstatu fungování odbytu a tím vlastně i celé fabriky.

„Já bych toho montéra možná bral,“- vyslovil jsem se opatrně, abych to zase tak moc nepřeháněl. Určitě to ale bylo pod dojmem toho překvapení, že i v Lutíně existuje něco takového, jako jsou externí montáže; jak jinak si to vysvětlit? Jiřina s Rudolfem mě tlačili kamsi do Uničova a zatím mám to stejné přímo pod nosem.

„Vážně?“ - byla viditelně nadšená, že jí to přemlouvání šlo tak lehce.

Teď už bylo jedinou mou starostí, abych se jí zeptal na to nejdůležitější - jestli se tady pracuje ve výškách.

„Jenom jsem se chtěl ještě poinformovat o takové maličkosti...“ - lezlo ze mne k mému překvapení zprvu bez zábran, ale najednou jsem se zarazil a nevěděl jsem, jak tuto delikátní záležitost vysvětlit dál; přece jenom je to jakýsi projev slabosti, když se chlap přiznává, že něco neovládá. A ještě když je to navíc před takovou atraktivní ženskou!

„Jenom se zeptej, já ti všechno ráda povím,“ - byla samá ochota. „Chceš vědět, kolik budeš vydělávat, když nastoupíš? Tak to ti můžu říct třeba teď hned. Dělá to plus mínus bez nějaké stovky pět tisíc. To není tak špatné, nemyslíš? Ale to ještě není všechno. Když se rychle zaškolíš a šéf-montér s tebou bude spokojený, tak můžeš mít...a to podotýkám, že to tak obvykle bývá už po prvním měsíci, až takových šest tisíc čistého. Co? Samozřejmě bez odlučného, to se počítá zvlášť. Za měsíc to dělá dva a půl tisíce. Když k tomu budou ještě i prémie, tak ta konečná suma ti vychází na devět tisíc a něco. Do začátku to přece není tak špatné, že? Nebo chceš vědět, s kým budeš dělat? Doporučím tě do party Jardy Hartla, tam jsou solidní kluci, všichni bez výjimky. Neholdují alkoholu, nikdy na ně nebyly žádné stížnosti, práci odvedou pokaždé v dobré kvalitě...tak co na to řekneš? Chceš k nim?“ - zahlcovala mě samými pozitivními informacemi.

„No třeba, když je tak vychvaluješ,“ - odpověděl jsem po krátkém zaváhání. A co jiného jsem měl říct? V podstatě mi mohlo být celkem fuk, ke komu půjdu, hlavně, že se tady dají vydělat pěkné peníze (i když Rudolf měl na těch výplatních páskách přece jenom jiná čísla, než jaká se mi tady předkládají). „A mimochodem, co se vlastně na takových montážích dělá?“ - položil jsem jí mistrnou otázku ve snaze obejít ten ožehavý bod s těmi výškami.

„No co by se dělalo? Montuje se přece?“ - zahleděla se na mě tak nějak divně; možná si v té chvíli uvědomila, že třeba nebudu ten správný člověk na funkci, kterou mi nabízí, a že má před sebou žadatele o místo, právě dorazivšího domorodce

z amazonského pralesa.

„No jasně, to vím taky,“- honem jsem se to snažil napravit.
„Ale co?“

„No, Sigma přece vyrábí čerpadla, takže se montují čerpadla.
Nebo co bys chtěl o tom slyšet?“

Bylo nasnadě, že ji moje otázky vyvedly poněkud z rovnováhy.

„Já jsem jenom myslel, jestli se montují venku, třeba když je mráz, člověk je někde ve výšce a na tom kovovém povrchu to klouže, chápeš?“- byl jsem si jistý, že teď už mi na to bude muset konkrétně odpovědět. Místo toho ale udělala úplně něco jiného. Zvedla telefon, vytočila nějaké číslo a do sluchátka řekla: „Jaroušku, dojdí sem na momentíček, ano?“ Když to sluchátko zase zavěšovala, byla na mě opět tak vstřícná, jako v okamžiku, kdy jsem sem vešel. „Máš štěstí, že jsem ještě toho Jardu zastihla, ten ti aspoň vysvětlí všechno dopodrobna.“ Bylo na ní poznat, jak se jí ulevilo, že už bude mít ty moje všetečné otázky z krku.

Krátce nato se rozletěly dveře a v nich se objevil drobný chlápek v kožené bundě a v texaskách.

„Janičko! Zlatíčko! Neříkej, že už máš pro mě tu dlouho slibovanou posilu?“- zahalekal na celou kancelář. Udělal pár kroků ke mně a začal si mě obhlížet ze všech stran. „No dobrý,“- mružel spokojeně. „Zdá se, že je to pěkný pořizek.“ Pak vytasil pravici tak prudce, že se jeho prsty ocitly málem v mém žaludku a řekl: „Já jsem Jarda.“

„A já zase Jakub,“- snažil jsem se přečkat jak jeho propalující pohled, tak i masivní stisk šéfa skupiny montérů, kterým mě v rámci etiky počastoval. (Tak mě mimochodem napadlo, že takový stisk mají asi všichni montéři, bez výjimky; patrně se tak na něj vypracovali od těch klíčů, kterými denně utahují, nebo povolují spousty šroubů).

„Už jsi někdy něco montoval?“- zajímal se.

„No, občas si opravím kolo a tak. Jo, jednou jsem měnil doma u pumpy těsnění na sacím koši,“- vzpomněl jsem si pak ještě na poslední chvíli.

„No vida, dodala jsi mi už hotového montéra,“- Jarda se hlasně rozesmál a svým smíchem nakazil i Janičku.

„Tak to mám za to u tebe bonboniéru,“- využila hned jeho dobré nálady.

„Jestli se osvědčí, tak třeba dvě,“- přislíbil jí Jarda s úsměvem. Jednak se chtěl atraktivní Janičce jako každý chlap vlichotit, a jednak chtěl ukázat přede mnou, že na takové maličkosti montéři prostě mají.

„Tak to se budeš muset snažit, Jakoubku,“- pohrozila mi Janička prstíkem a přidala k tomu ještě i rozkošný úsměv.

„Cože? Vy se znáte?“- zeptal se Jarda. Viděl jsem, jak se zarazil; asi mu nebylo dvakrát vhod, že se kolem ní okruh případných ctitelů zase o jednoho rozšiřuje.

„Už dávno,“- potvrdila mu Jana. „Ale známe se spíš přes jeho tátu. Že, Jakube?“

„Tak Jakub Kryštof je tvůj otec?“- teprve teď docházela Jardovi ta shoda jmen. „Tak to je jiná, to by ani nebylo možné, abyste se vy dva neznali,“- poplácal mě s úlevou po rameni.

Mohl jsem mít zase jednou příležitost být na svého tátu hrdý. Nevím ale čím to bylo, že se ve mně žádný takový pocit v tomto okamžiku nedostavoval. Že by to bylo tím, že jsem dospěl do takové té druhé životní etapy? Že se usazuji a přebírám tu pomyslnou štafetu? Ale prosím tě, Jakube, zase si tady filozofuješ, plácáš nesmysly, namísto abys všechno bral tak, jak to leží a běží a že se to takhle poměrně bezproblémově vyřešilo. Vlk se nažere a koza zůstane celá. A na ten montérský život si nakonec zvykneš taky, však uvidíš. A když ne, a bude se ti to náhodou zajídat, tak za čas si vyhlédneš něco jiného, kde vyděláš a zároveň nebudeš muset harcovat po světě. Mezitím našetříš a když dostaneš ten slíbený podnikový byt, tak si ho zařídiš, Jiřina se taky usadí, když bude muset být s tím malým a budete žít jako normální, spořádaná rodina. Takhle to přece funguje u většiny manželství, tak proč by to nemělo fungovat zrovna u toho našeho?

Než jsem si stačil srovnat myšlenky aspoň do nějaké základní formy, vystrkal mě Jarda z Janiny kanceláře přímo na oddělení externích montáží. Tam právě mzdová účetní vyplácela dvěma partám diety a cestovné, takže můj příchod skoro ani nezaznamenali.

„Postav se tady do řady a já ti jdu zatím vyřídit peníze,“- řekl

Jarda hned potom, co jsem za sebou zavřel dveře.

„Peníze?“- divil jsem se. Ještě jsem jim neodevzdal žádnou práci a už mám dostat odměnu?

„Prachy! Koruny! Děngy!“- Jarda byl z mých rozpaků překvapený víc, než bylo zapotřebí. „Za co chceš na těch montážích vegetovat?“

„Aha,“- docházelo mi, že je to vlastně logické. Podnik se přece musí postarat o ty lidi, které vyšle někam do Tramtárie, aby mu tam odvedli nějakou práci a zároveň aby taky nestrádali hlady. „A kdy mám tedy nastoupit?“- zajímal jsem se. Znal jsem takové ty jejich zbytečné předpisy a už jsem si představoval, jak budu aspoň týden sedět někde na učebně ve fabrice a poslouchat nudné školení.

„Kdy? Už jsi přece nastoupil!“- zakřenil se Jarda a odešel mi vyřídit nějaké náležitosti ohledně těch mých peněz. Tak jsem se tedy už bez dalšího vyptávání postavil za toho posledního v řadě čekajících a tím pádem jsem se stal jedním z nich.

Jakubův první výjezd

Na druhý den jsem měl z Kostelce vyjet podle Jardových instrukcí v pět hodin ráno, abych stihl rychlík z hlavního nádraží Olomouc, který má odjezd v sedm patnáct. Na přestup jsem tam měl právě tak slabou čtvrthodinku, což na mě dolehlo takovou zvláštní nervozitou; totiž Jarda mi jen tak mezi řečí sdělil, že si mám koupit lístek do Blavy a že nemám zapomenout na rychlíkový příplatek. Nikdy jsem takový název obce neslyšel a původně jsem si myslel, že jsem se třeba nějak přeslechl, nebo že to zkomolil, ale když pak ten název opakoval ještě jednou a to dost zřetelně, tak jsem ho už nechtěl dráždit a ani jsem se raději nezeptal, kde vůbec ona díra leží.

Domů jsem se nějakou dobu probíral ve školním atlasu mapou Československa, abych zjistil, kde ta Blava je, ale asi jsem na to hledání potřeboval mít nejspíš nějakou vojenskou speciálku, protože jsem tu zapadlou vísku prostě nemohl vůbec najít.

Abych neměl ráno problémy, tak jsem si raději přivstal a na nádraží jsem postával u okénka už ve chvíli, kdy výpravčí a zároveň i pokladní ještě dospával poslední veršík ze své noční směny.

„Blava?“- protáhl obličej, když jsem vyslovil svůj požadavek. „To ani neznám.“

„Dokonce mi řekli, že si mám koupit rychlíkový příplatek,“- dodal jsem mu další informaci v domnění, že mu to nějak pomůže.

„A nedělali si z vás legraci?“- výpravčí se na mne podíval zkoumavým pohledem, jestli si z něho nakonec nedělám šprťouchlata já.

„Myslím, že ne,“- začínalo mi být úzko z toho, že se mám někam dostavit a vlastně nevím přesně kam. To bude ostuda, když se u party uvedu jako ten největší trouba! Představoval jsem si, jak si mě všichni dobírají, jak tu nepříjemnost budu muset zažehnat jednou nebo dvěma rundami v nějaké knajpě a jak se moje první výplata odlučného kvůli tomu ztenčuje na minimum.

„Ještě se podívám do kilometrovníku,“- vystrachal ten dobrý

člověk šíleně ohmataný, tlustý sešit a jal se v něm listovat. „Blansko. Blatná“- jel prstem po jednotlivých stanicích a pak jenom zakroutil hlavou. „Ne, Blava tady opravdu není,“- bylo vidět, jak se mi snaží pomoci, ale zároveň že už taky tuší, že mi i přes tu svoji snahu nebude nic platný. „Víte co?“- napadla ho najednou spásná myšlenka,- „bude nejlépe, když si koupíte jízdenku do Olomouce a tam už snad budou vědět co a jak.“

Celou cestu jsem měl v hlavě jedinou myšlenku - abych všechno stihl tak, jak mám, protože jak se uvedeš, tak s tebou jednájí. Když jsem pak v Olomouci na hlavním nádraží vystoupil a šel od vlaku k vestibulu, spadl mi kámen ze srdce, protože jsem na protějším nástupišti uviděl postávat celou Jardovu partu. Jako vedoucí, který zná všechno, věděl, kterým vlakem přijedu a už mě taky vyhlížel.

„Máš všechno?“- zavolal na mě, když mě uviděl. Asi se mu taky ulevilo, že jsem napoprvé nic nepopletl, protože už se mnou najisto počítal. „Nezapomněl jsi na ten rychlíkový příplatek?“

„Teprve si ho potřebuji koupit, protože mi v pokladně v Kostelci nechtěli prodat ani ten lístek do Blavy,“- odpověděl jsem mu v chůzi a sunul jsem se dál s davem do vestibulu, abych to všechno stihl.

„Co je to za zapadákov, ten Kostelec?“- kroutil Jarda nevěřícně hlavou. „Tak pospěš, za chvíli nám ho sem přistaví,“- pobídl mě k rychlejšímu přesunu. Jenom náhodou jsem se podíval na ceduli, kterou jsem právě míjel a vtom mě to trklo. Stálo tam totiž, že v sedm patnáct odjíždí z tohoto nástupiště rychlík do Bratislavy. No ano! Bratislava, zkráceně Blava! Byl jsem v tu chvíli docela rád, že jsem se před Jardou nepodřekl a že jsem ze sebe tím pádem nenechal udělat jelimánka, který ani neumí cestovat vlakem.

Když jsem přišel od pokladen zase zpátky na nástupiště, tak náš motorák právě přistavovali. Jako u vytržení jsem zíral na to karmínově zbarvené monstrum, které mělo na čelní masce velikého dvouocasého lva natřeného stříbrenkou, a když jsem do toho nastupoval, tak to už jsem od svých budoucích

spolupracovníků věděl, že se jmenuje „Slovenská strela“ a že její karoserie byla vyrobena v Kopřivnici tím způsobem, že se celá ručně vyklepávala na dřevěných kopytech.

Aby cesta lépe uběhla, tak několik čtveřic ve vagónu hrálo mariáš. Chlapí mě pochopitelně vtáhli do hry; byl jsem v partě nový a potřebovali si mě otestovat. Možná si mysleli, že mě i trochu oškubou, jenomže tady narazila kosa na kámen. Ne, že bych mariáš ovládal nějak virtuózně, ale přece jsem měl jakousi průpravu na vojně, kde je na takové aktivity času habaděj a kde mým vzorem a zároveň i učitelem byl Juraj Chovanec (k oživení paměti připomínám, že to byl ten, co jezdil po světě s cirkusem Kludský a vyhrál v Žamberku tu velkou sázku, že odnese v zubech těžký dubový stůl se vším všudy z jedné hospody do druhé, přes celé náměstí) a tak teď jsem měl aspoň zase jednou po čase příležitost ukázat, co mě naučil.

Tím, že si při tom cestování navykli hrát mezi sebou jedni a ti samí hráči, upadli do takového toho hráčského stereotypu, kdy každý už dopředu věděl, jakým způsobem bude spoluhráč nebo protihráč postupovat. Stačily mi tedy v podstatě jenom první tři hry, abych naopak otestoval já je, a než jsme dojezili do Bratislavy, přemístilo se od nich do mé kapsy něco přes padesát korun. A protože to bylo v drobných mincích, byla to pro mne spíš zátěž, než výhra.

Všechno nasvědčovalo tomu, že jsem se bez problému už během té cesty zařadil do Jardovy party, takže jsem měl pocit, jako bych byl odjakživa jedním z nich. Bylo to příjemné zjištění, a když jsem si uvědomil, že s nimi budu trávit většinu dní v týdnu, bylo to zjištění příjemné dvojnásob. Moji radost kalila pouze myšlenka, co bude, až mi řeknou, že mám třeba vyšplhat někam na potrubí do desetimetrové výšky a bez jištění. Zvládnou to vůbec? Nebo mě budou považovat za neschopného třasořitku, který celé skupině bude platný jako mrtvému zimník? Co když to dopadne tak, že mě Jarda ze své party vypoklonkuje a já místo zvýšených příjmů budu mít ještě větší výdaje?

Jakub při své první cestě přišel málem o život

Když jsme se blížili k Bratislavě a míjeli Slovnaft, uviděli jsme na zdi, která obepínala závod, obrovská písmena, která tvořila heslo: „Slováci, zme jeden šik, Dubček je náš Jánošík!“ V té chvíli jsem si uvědomil, jak podstatně jsme se přiblížili k území našeho bývalého Velkého bratra a že v tomto neklidném a emočně rozjitřeném období nebudeme mít žádné medy.

Aniž bych tušil, jak brzy se ukáže, že ty moje obavy jsou opodstatněné, vystoupili jsme na peron hlavního nádraží přímo do chumlu šedých a zelených uniforem vojáků Sovětské armády. Původně jsme zatoužili zajít do nádražní restaurace na brynzové halušky - a taky jsme se tam chtěli dostat, jenže všude byla taková tlačence, že nás brzy přešla chuť.

Když jsme se prodírali k východu a míjel jsem právě jednoho opilého důstojníka, najednou zavrával a začal se sesouvat k zemi. Normálně jsem ho chytil do rukou, aby nespádl úplně a když znovu nabral rovnováhu, tak jsem ho pustil, pokračoval v chůzi a dál jsem si ho už nevšímal. Ten důstojník se mi ovšem odměnil tím, že začal rvát na celou halu štó ty sabáka a když jsem se otočil, uviděl jsem s hrůzou, jak vytahuje z pouzdra svoji pistoli. Celý zkoprnělý jsem se díval do jeho divokého výrazu v obličeji a v tu chvíli jsem věřil i tomu, že by byl doopravdy schopen v té přeplněné hale střílet.

Vedle něho stál jakýsi člověk v raglánu a pravděpodobně měl s tím důstojníkem předtím nějakou debatu, kterou jsem nevědomky a navíc ještě s dobrým úmyslem přerušil. Mohl to být kdokoliv, třeba estébák, obchodník s drahokamy či zlatem, nebo italský mafián (kterému byl mimochodem podobný úplně nejvíce). Ten na mě taky hleděl zprvu nevraživě, ale když uslyšel to cvaknutí pojistky, vzpamatoval se z nás jako první. Rychle vztáhl ruku k důstojníkovu zápěstí a pevně ho uchopil, aby s tou pistolí nemohl dál manipulovat.

„Co chceš dělat, vole?“ - přitiskl se svým obličejem těsně k obličeji toho pomatence, takže se málem dotýkali nosy. Přitom jak vykřikl, vystříkla mu z jeho úst pěkná porce sliny a náhodou dopadla tomu důstojníkovi rovnou do levého oka. Překvapeně zamrkal, a to zase znamenalo pro mafiána, že se

jeho zákrok neminul účinkem.

„Éto špión! On paňjál, štó my gavaríli!“ - ukázal ten opilý osvo-
boditel svou volnou rukou na mě.

„Promiňte, já jsem nechtěl,“ - konečně jsem se vzpamatoval
taky a honem jsem se začal omlouvat ve snaze vyjít z této šla-
mastyky aspoň se zdravou kůží.

„Ser na to a vypadni!“ - obrátil se na mě mafiózo s dobře mí-
něnou radou. „A ty se, kamaráde, na něj vyser taky,“ - doporučil
to samé i svému rozdivočelému společníkovi, jenomže ten na
jeho uklidňující slova vůbec nereagoval.

„Ja vyžál, kak on panimájet, štó my gavarýli!“ - cukal sebou,
aby se vymanil z mafiánova sevření.

„Něpanimáje! Slyšíš?! Něpanimáje!“ - opakoval mu neustále
mafík a snažil se ho odtáhnout z mého dosahu. To bylo vlastně
to poslední, co jsem ještě vnímal, protože někteří z mých par-
ťáků mě popadli a začali mě vytlačovat k východu a pak ještě
dál, až k tramvajovým zastávkám na smyčce před nádražím.
Teprve tehdy, až jsem se ocitnul na čerstvém vzduchu, se pode
mnou roztrásla kolena, protože jsem si uvědomil, jak blízko
jsem mohl být třeba i smrti.

Ted' mě ale napadla taková pitominka. Víte, jak se řekne rus-
ky „jsem ženatý“? Panimáju...

Nejdražší chleba je na Slovensku

„Řeknu vám, chlapi, tohle je ale sakra pořádný důvod k napi-tí,“- ohodnotil celý ten incident Jarda, když už bylo prakticky po všem a všichni jsme začali vydýchat to napětí, které se v nás v tom vestibulu nakumulovalo. Nemám ponětí, jak jsem v té chvíli vypadal já, ale Jarda byl z toho celý bledý, jako ta příslovečná stěna; možná proto, že taky mohl mít nečekaně o jednoho parťáka méně a navíc by to musel nějak na vedení podniku zdůvodnit.

Tady bych se chtěl (nebo spíš potřeboval) maličko poza-stavit. Tímto výrokem a navazujícími skutečnostmi jsem se stal docela jiným člověkem. Ještě jsem to pochopitelně nevě-děl, a taky jsem nemohl tušit, jaký dopad to bude mít na moji psychiku, protože je tolik rozmanitých lidských povah, které (když se dostanou do určitých situací) zachovají nevyzpyta-telně, proti všem zákonům, poučkám a pravidlům. A já v tom patrně nemohu tvořit žádnou výjimku.

V partě ovšem nějaká stanovená pravidla a zákony nutně musí existovat. Takovým základním pravidlem (bez kterého by skupina montérů, vyslaná kamsi do terénu, vzdáleného od mateřského závodu třeba i stovky kilometrů, nemohla ani fungovat) je vědomí, že šéfa musíš poslechnout za každé si-tuace, protože on odpovídá za všechno - i za tvůj život; (je tu ovšem možná jediná opravná instituce, kterou řadový montér smí použít: pokud jsou příkazy vedoucího montéra evidentně padlé na hlavu, musíš je vykonat v plném rozsahu a teprve po-tom si můžeš jít stěžovat na vedení).

Když tedy šéf řekl, že to leknutí je potřeba zapít, tak zbytek party s jeho příkazem pochopitelně souhlasil a mně nezbyvalo nic jiného, než se podřídít většině. Uskutečnili jsme to oka-mžitě - prakticky hned potom, co tento návrh vyslovil, jelikož jsme právě míjeli jednu z četných vináren, které se v okolí bra-tislavského nádraží vyskytují.

Chlapi mi neustále připomínali, že jsem se vlastně podruhé narodil, a kdyby nebylo té náhody, že se u toho vyskytl ten mafián, který rázně zakročil proti tomu rozzuřenému oficirovi a kdyby mě oni nevystrkali ven, tak už jsem to mohl mít za

sebou a pěkně si teď chladnout s kulkou v těle. Taky říkali, že se svět nezboří, když si po tom zážitku trošičku orazíme od práce, protože tohle přece musí uznat každý a jistě omluví i tu kapku nějakého dobrého slovenského vína, kterým si připomeneme to štěstíčko, které mě potkalo.

Samozřejmě, že se za těmi jejich řečmi skrýval jasný smysl; v podstatě jim šlo o to, aby od nováčka nepřišli o povinné zápisné. Já jsem však měl u nich navíc ještě jeden rest - nemohli mi zapomenout, jak jsem je po cestě oškubal v mariáši. Aniž by se o tom zmínili jediným slovem, přesto jsem nějak sám vycítil, že si tu výhru budou chtít při této příležitosti vybrat zároveň s touto nováčkovskou daní.

Vznikl mi tak docela problém, protože jsem si vzal sebou na ten první týden pouhé dvě stovky. Byla to moje chyba; totiž když jsem včera bral ve fabrice ty diety, neprozřetelně jsem se zavčas Jiřině doma pochlubil (samozřejmě, že to mělo zase ten obvyklý sexuální podtext, abychom se spolu ještě před mým odjezdem pomilovali) a tak mě hned zkasírovala rovnou o tisícovku, abych si prý nevyhazoval z kopýtko. Sice jsem si pak následně spílal do hlupáků, jenomže už bylo pozdě. Prachy se ocitly v rodinném rozpočtu (což v překladu znamenalo totéž, jako by byly vyhozené oknem na ulici; Jiřina uměla s takovými částkami navíc bravurně zatočit). Když už jsem ale vyjel z domova s tak malou sumou určenou na živobytí, řekl jsem si, že to bude pro mě zkušenost do budoucna a příště už o nějakých mimořádných penězích raději pomlčím. Za jiných okolností bych o tom ani nemluvil, vždyť třeba běžný pracující se ocitá ve finanční tísní mnohokrát za život, jenomže tohle byla tak šílená náhoda a tak mimořádná událost, že jsem se vyplatit prostě musel.

Už při té první zastávce jsem pustil výhru z mariáše a ještě i jednu z těch dvou stokorun, které jsem si vzal na cestu. Kalkuloval jsem, že nějak těch pár dní do konce týdne vydržím - jenže jsem nepočítal s tím, že těch zastávek po vinárnách bude víc. Když mi docházely peníze, musel jsem s pravdou ven. Někteří chlapi měli připomínky a naráželi na to, že nesmím před ženskou dělat doma stojky (ve srandičce jsem jim totiž řekl,

že jsem se ještě musel zhoupnout na rukách, aby mi z kapes vypadaly i ty drobné), jiní si mezi sebou posílali významné pohledy, kterými chtěli naznačit, jakou že mám semetrikou, která mě obere i o to, co mi po právu náleží. Všichni se pak ale shodli na tom, že si od nich můžu prozatím na útratu půjčit a že jim to vrátím, až budu brát příští diety. Eman Novák při té příležitosti připomněl, že mezi montéry traduje pořekadlo, že nejdražší chleba je právě na Slovensku. První den se všechny peníze prolíjí hrdlem a na zbytek týdne se koupí velký pecen, který se maže sádlem, které si každý prozřetelně veze z domova.

V duchu jsem si jednu chvíli vyčítal, proč jsem raději nešel do party s tím Rudolfem, když se tady z těch vyklubali takoví milovníci vína, jak se mi právě předváděli, ale pak jsem si řekl, že by to zřejmě bylo asi to samé, jako v této partě, kterou vedl Jarda. Už když jsem se rozhodoval, že zkusím ty montáže, tak jsem bral v potaz i tuto stránku problému; skupina samých mužských, odloučená od rodin, kdy chybí jakákoliv kontrola, to je přece skvělé podhoubí pro takové akce. Člověk, který se na takovou práci dá, má v podstatě na vybranou z jediných dvou možností: buď se nechá strhnout partou a potom žije dvojím životem - pendluje mezi domovem (s přetvářkou skromného a hodného manžela a tatínka, a vzdálenými pracovišti, kde se prezentuje svému okolí jako zhýralec, seladon, slizoun a děvkař). Nebo se strhnout nedá, a potom platí v partě za bílou vránu, divného patrona, nebo „toho blbečka“ a záleží jenom na něm, jak dlouho to vydrží, než ho parta ze svého středu vystrnadí.

Suma sumárum, než jsme se dostali k autobusu, ještě jsem neměl nic vyděláno a už jsem dlužil chlapům čtyři stovky (a to jsem ještě mohl být rád, že jsou místní vína tak levná, jinak by mi to zápisné přišlo mnohem draž). Pořád jsem se ale utěšoval tím, že ten dnešek je jenom výjimka, že takové bakchanálie přece nemohou provozovat pokaždé a že taky musí odvést nějakou práci. Vidina, že se v této partě stanu alkoholikem, mě ani tak hluboce nedojímala, jako skutečnost, že domů nedonesu dost peněz; Jiřina mi stanovila jednoduchou rovnici - málo peněz, málo sexu. Bohužel jsem se měl už docela brzy přesvědčit o tom, že takto to funguje ve většině rodin,

kde mužský jezdí po montážích; člověk se pak ocitá v bludném kruhu, ze kterého se jen těžko dostává ven a to pak tento nedostatek sexu domácího pochopitelně nahrazuje jiným na odloučeném pracovišti.

Jakub je poslán pro víno do sklípku ke starému Toráčovi

Do Tomašova u Bratislavy, kde jsme měli základnu se skladem materiálu a ubytovnou, jsme dojeli až pozdě odpoledne. Jarda po krátké poradě s ostatními chlapy usoudil, že už se nemá cenu převlékat na nějaké dvě hodiny do montérek a že dnešní výpadek vynahradíme příštího dne zvýšenou pracovní iniciativou. Na naší poznávací trase jsme sice toho vína v těch třech, nebo dokonce čtyřech putykách vypili pozhledně, ale chlapi po těch jeho slovech jakoby najednou zase ožili a hromadně navrhli, aby se v tom pití pokračovalo. Někteří z nich začali hned prohledávat kdejaký kout, jestli tam náhodou nebudou nějakou zapomenutou láhev, ale ukázalo se, že v té konzumaci jsou opravdu důslední, a že když už si nějakou tu flašku koupí, tak jsou naučení vychutnat si její obsah opravdu až do toho posledního loku. Když se po tom krátkém, i když usilovném pátrání nenašla jediná láhev s něčím, co by třeba jenom vzdáleně mohlo připomínat alkohol, rozhodl Jarda takto:

„Jakube, ty jsi teď z nás evidentně nejmladší, takže si vezmi tady tu tašku a flašky a zajdeš ke starému Toráčovi, to je tady kousek za mostem hned druhý barák, je natřený na zeleno, to absolutně nemůžeš přehlédnout. Řekneš mu, že ho pěkně pozdravuji, vezmeš od něho pět lahví bílého, ať je napíše na mě,“ - strčil mi do ruky síťovku s prázdnými láhvemi a postrčil mě ke dveřím.

„A co ženské, ty dneska nebudou?“ - ozval se z kouta Ludvík Smolka, kterému se zkráceně říkalo Ludvas.

„No jasně, víno, ženy a zpěv,“ - zanotoval Emil Střebovský nějaký svůj vlastní popěvek. „Máš tak aspoň, Jaroušku, námět na přemýšlení.“ Nevím sice, co tím zrovna myslel, ale byla to patrně nějaká jejich věc z dřívějška, protože Jarda se po těch slovech na krátkou chvíli zahloubal do sebe.

„To samozřejmě, hoši, není jenom tak,“ - řekl potom. „Máme tady mezi námi nového člena, neznalého poměrů...“ - vyslovil nahlas, o čem vlastně celou tu pauzu předtím uvažoval. Trochu se mě ta jeho poznámka dotkla, protože to byla jasná nárážka pro ostatní, aby byli opatrní ve výrazech a nedovolili si

přede mnou mluvit o věcech interních (a pravděpodobně taky dost choulostivých), dokud mě řádně časem neotestují a nezjistí, co si mohou dovolit a co ne.

„Jestli si myslíte, že bych něco vynesl ven, tak to můžete být klidní,“ - využil jsem okamžiku, kdy se na pokoji rozhostilo ticho, ve kterém si každý samostatně ve své hlavě probíral, co jim právě jejich vedoucí naznačil. „Předtím jsem přece taky dělal v kolektivu, takže vím, co to obnáší a co se mezi námi upeče, tak to se taky sní. Je to tak?“ - rozhlédl jsem se po jejich tvářích, abych se přesvědčil, jestli jsem tímto výrokem na ně dostatečně zapůsobil. Myslím, že to určitě nějakou odezvu mělo, protože se na mě naráz soustředily jejich překvapené pohledy - tedy aspoň většiny z nich.

„No jasně, moje řeč,“ - odpověděl s úlevou Jarda. „Myslím, že tady z Jakuba bude dobrý parťák,“ - obrátil se k ostatním víceméně už jenom s jakýmsi konstatováním.

„Bodejť. A proč by neměl být?“ - odpověděl mu za všechny Pavel Kudla, kterého už asi půl hodiny brala pořádná škytávka. „Tak už se nezdržuj a dělej rychle, ať jsi brzo zpátky,“ - plácl mě přátelsky po rameni. Cítil jsem to jako satisfakci za to, že jsem byl vyhnán z teplé a voňavé modelárny pryč do světa, do nejistoty, kde člověk může přijít nečekaně k maléru - jak jsem se ostatně mohl přesvědčit hned tento první den.

„Počkej, nebuď tak hr,“ - krotil ho Jarda. „Ještě se nedozvěděl, odkud má ty ženské přivést.“

„No to je pravda, šéfe,“ - přiznával Pavel, že se trochu unáhlil. „Když ale já už jsem se vážně nemohl dočkat,“ - vysvětloval mu vzápětí. Chlapi se hned začali pochechtávat a několikrát po sobě hodili významnými pohledy.

„To asi nikdo z nás,“ - prohlásil Eman a významně přitom nakrčil nos. Dočkal se souhlasného horlivého přikyvování ostatních.

„Od Toráče je to už jenom kousek, v podstatě druhá chalupa směrem do dědiny, ale tentokrát naproti přes cestu,“ - dával mi Jarda ještě poslední instrukce. „Má zelená vrata, hodně sešlá, podle nich to jejich stavení poznáš. Jinak se zepteáš na Kotnárovy, kdyby něco. Nemají zvonek, tak vejdeš rovnou dovnitř, nemusíš se bát, že na tebe vyletí nějaký bernardýn...“ -

(v tomto okamžiku si neodpustil, aby při tomto svém vtípku nehodil poťouchlým pohledem po svém osazenstvu), a když se přesvědčil, že se mu všichni řádně zasmáli, teprve tehdy pokračoval dál: „...a řekneš, že tě posílám já. Taký se nezapomeň zeptat, jestli má doma holky, aby je vzala případně sebou. Teda, když nebudou na šichtě, to dá rozum.“

To už bylo vážně od něho všechno a mně nezbyvalo, než abych svůj první úkol vyřešil k jejich naprosté spokojenosti, protože jsem věděl, že od jeho výsledku se bude odvíjet celý příští vztah mezi mnou a Jardovou partou.

Když jsme jeli autobusem na místo mého prvního působení, tak mi ta cesta z Bratislavy nepřípadala zas tak až moc dlouhá; těch šest zastávek, které jsme sem celkově absolvovali, mohlo trvat zhruba necelou půlhodinku, jenomže zbytek trasy procházel lány, na kterých rostla kukurice, co byla právě těsně před sklizní. Její vzrostlé stvolý měřily díky zdejší velmi úrodné půdě hodně přes dva metry, takže zakrývaly výhled do okolí a tím pádem také znemožňovaly člověku určit nějaký kloudný odhad, co se týkalo vzdálenosti.

Ubytovna stála prakticky uprostřed těchto polí, ale to jsem zjistil až poté, když jsem šel po silnici dobrých dvacet minut a ještě jsem nezahlédl jedinou chalupu. Až tehdy jsem pochopil, proč se nikomu z party nechtělo absolvovat tuto štreku, i když měli takovou chuť na víno od Toráče i zálsusk na holky Kotnárovy a že tak vlastně odvádím svoji nováčkovskou daň; ta cesta byla skutečně nekonečná a člověk si mezi tou kukuricí připadal jako v nějakém labyrintu.

V jednu chvíli jsem si dokonce myslel, že jdu špatným směrem a už jsem měl sto chutí se vrátit, ale naštěstí jsem pak hned za příští zatáčkou uviděl silniční značení s přeškrtnutým nápisem Tomašov u Bratislavy, znamenající konec obce a tak jsem od toho původního úmyslu upustil. Bez problému jsem potom už došel k mostku, o kterém Jarda mluvil, a když jsem za ním uviděl i první stavení a hospodářské budovy, mohl jsem si být jistý, že jsem u cíle.

Starého Toráče jsem našel hned. Od prvního okamžiku se mi